

ΕΥΛΟΓΙΑ - BENEDICTION

Σκηνοθεσία- Σενάριο: Τέρενς Ντέιβις

Ηθοποιοί: Τζακ Λόουντεν, Πίτερ Καπάλντι, Σάιμον Ράσελ Μπιλ, Τζέρεμι Ιρβιν, Κάλαμ Λιντς

Φωτογραφία: Νίκολα Ντέιλι

Μοντάζ: Αλεξ Μακί

Χώρα: Ηνωμένο Βασίλειο, Η.Π.Α.

Διάρκεια: 134' λεπτά

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 9 Βραβεία και 20 Υποψηφιότητες
GALECA: The Society of LGBTQ Entertainment Critics
2023: Βραβείο Dorian LGBTQ Ταϊνία της Χρονιάς.
International Cinephile Society Awards 2022, 2 Βραβεία, Βραβείο ICS καλύτερου ηθοποιού και Βραβείο Σεναρίου.

Online Film Critics Society Awards 2022, Βραβείο καλύτερης ταινίας του Ην. Βασιλείου.

Dublin International Film Festival 2022, Βραβείο Σεναρίου.

BAFTA Awards, Scotland 2022, Βραβείο Καλύτερου Ηθοποιού.

San Sebastián International Film Festival 2021, Βραβείο Κριτικής Επιτροπής.

Indiewire Critics' Poll 2022, Βραβείο καλύτερης ταινίας.

Η παραγμένη ζωή του ποιητή του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου Ζίγκφριντ Σασούν, σε μια ακόμη σπουδαία βιογραφία με τον τρόπο του Τέρενς Ντέιβις.

Κομμάτι μιας φιλομορφίας που ταινία με την ταινία οφείλει νομοτελειακά να αναγνωρισθεί κάποτε καθολικά ως μια από τις πιο σπάνιες περιπτώσεις κινηματογραφικής ευγένειας και βαθιάς καλλιτεχνικής συγκίνησης που γνώρισε το σύγχρονο σινεμά, η «Ευλογία» έρχεται αμέσως μετά το «Ηρεμο Πάθος» - μια ακόμη σπαρακτική μέσα στη διακριτικότητά της βιογραφία ενός ποιητή, μετά την Εμίλι Ντίκινσον, αυτή τη φορά του Ζίγκφριντ Σασούν, του διάσημου ποιητή του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου.

Παρασημοφορημένος στο Δυτικό Μέτωπο, ο Σασούν ξεκίνησε να γράφει ποιήματα για τη φρίκη του πολέμου, ταυτόχρονα σχεδόν με την απόφασή του να γίνει αντιρρησίας συνείδησης με την περίφημη διακήρυξή του, το 1917, στην οποία κατηγορούσε την Κυβέρνηση ότι συνεχίζει έναν πόλεμο που ξεκίνησε μεν ως πατριωτικός, πλέον με σκοπούς εθνικιστικούς και ιμπεριαλιστικούς. Δεν πέρασε ποτέ στρατοδικείο, αλλά εισήχθη σε ψυχιατρική κλινική όπου «φυγαδεύονταν» οι αντιρρησίες συνείδησης. Εκεί θα γνώριζε τον πρώτο έρωτά του, τον ποιητή, μαθητή του Γουίλφρεντ Οουεν, πριν ακολουθήσει η αναγνώρισή του από την υψηλή κοινωνία, κι άλλοι εραστές αλλά και η τελική

του απόφαση να παντρευτεί και να κάνει οικογένεια, παραμένοντας μέχρι το τέλος της ζωής του «τραυματισμένος» από τα χρόνια στο μέτωπο και πικραμένος από την ελλειπή – κατά τον ίδιο – δημόσια αναγνώριση του έργου του.

Ο αναπόφευκτος «αυτοβιογραφικός» παραλληλισμός ανάμεσα στον Ζίγκφριντ Σασούν και τον Τέρενς Ντέιβις δεν εξαντλείται στη φύση του δημιουργού, την καταπιεσμένη σεξουαλικότητα σε χρόνια πολύ πριν την όποια «επανάσταση» (που ο Ντέιβις έχει παραδεχτεί ότι υπήρξε τόσο τραυματική που τον άφησε μόνο) και τη θαρραλέα παραδοχή περί υποτίμησης του έργου του. Ο 75χρονος Ντέιβις ξεκινάει την ιστορία λίγο πριν το τέλος, όταν ο Σασούν έχει πλέον ασπαστεί τον Καθολικισμό («γιατί είναι κάτι μόνιμο») και προσπαθεί να συμφιλιωθεί με το παρελθόν του, το γιο του, τον ίδιο του τον εαυτό. Το ταξίδι του στο χρόνο μοιάζει αποσπασματικό, σαν τους στίχους ενός ποιήματος που παρεμβάλλονται στην πραγματικότητα, σε ένα ταυτόχρονα mainstream και ποιητικό βιογραφικό φιλμ που εξερευνά το τρίπτυχο της τέχνης, του σεξ και της θρησκείας.

Δεν υπάρχει ούτε μια σκηνή στην «Ευλογία» που να μην είναι ταυτόχρονα απαραίτητη και περιττή μαζί, καθώς ο Τέρενς Ντέιβις ανοίγει την εικόνα σε μια ολόκληρη εποχή όπου η ομοφυλοφιλία βρισκόταν στο επίκεντρο των συζητήσεων λόγω της δίκης του Οσκαρ Γουάιλντ, ο πόλεμος άφηνε πίσω του πληγές που θα έμεναν ανοιχτές για πάντα και η τέχνη βρισκόταν στο μεταίχμιο μιας ταξικής κοινωνικής συμπεριφοράς και μιας λαϊκής προσευχής.

Εχοντας στο κέντρο τον Τζακ Λόουντεν και τον Πίτερ Καπάλντι (ιδανικοί ερμηνευτές της νεαρής και μεγαλύτερης ηλικίας του Σασούν αντίστοιχα), ο Ντέιβις ενδιαφέρεται για το «τραύμα» που γεννά την τέχνη, την τέχνη που θεραπεύει τα «τραύματα», τον πόλεμο στα χαρακώματα, τον πόλεμο μέσα μας, τον πόλεμο στο κέντρο του ανθρώπινου μυαλού, την απόσταση ανάμεσα στον άγνωστο σε εμάς τους ίδιους εαυτό μας και σε αυτόν που γνωρίζουν οι άλλοι. Και συγκινεί με έναν μοναδικά ελεύθερο, αθόρυβα (και ίσως πιο αποτελεσματικό) ακτιβιστικό, εμπνευσμένο, με ελλείψεις και όχι πάντα άρτια, αλλά αδιόρατα μοντέρνο κινηματογραφικό τρόπο που καταλήγει σε ένα από τα πιο σπαρακτικά φινάλε που είδαμε τελευταία στο σινεμά.

Ευλογία, όπως και να το δε κανείς.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΑΝΑΚΗΣ

Το έργο του Ζίγκφριντ Σασούν δεν είναι εξίσου αναγνωρισμένο ή αναγνωρίσιμο στις μέρες μας, αλλά η ζωή του και η διαδρομή του στην Αγγλία του 20ου αιώνα, ήταν τουλάχιστον συναρπαστική.

Γεννημένος το 1886 από Εβραίο πατέρα και καθολική μητέρα, ο Σασούν έμοιαζε προορισμένος για εύκολη ζωή, μέχρις ότου η έλευση του πρώτου παγκόσμιου πολέμου τον έπεισε να καταταγεί στον βρετανικό στρατό.

Για τις πράξεις ανδρείας του κέρδισε το παρασούκι «Τρελός Τζακ» και μετάλλια ανδρείας, ενώ ο αδερφός του σκοτώθηκε στη μάχη της Καλλίπολης, το 1915. Τα ποιήματά του από τα χαρακώματα τον μεταμόρφωσαν σε έναν από τους πιο δημοφιλείς ποιητές των ημερών του, όμως η αυξανόμενη απέχθειά του για τον τρόπο που διεξάγεται τον έκαναν να καταδικάσει τον πόλεμο και να αρνηθεί να επιστρέψει στα χαρακώματα. Η φήμη του και τα παράσημά του τον γλίτωσαν από το στρατοδικείο αλλά νοησεύτηκε για «μετατραυματικό στρες» σε ένα σανατόριο της Σκωτίας.

Η ζωή του ήταν γεμάτη αντιθέσεις, ήταν καλλιεργημένος και λάτρης της τέχνης, αλλά και μέλος της καλής κοινωνίας, αλλά και μποέμ. Ζούσε σε ένα μεγάλο πλούσιο σπίτι, αλλά αποκαλούσε τον εαυτό του σοσιαλιστή και χάριζε μεγάλα ποσά στους φίλους του. Και ήταν gay στην αρχή ιδιαίτερα διακριτικά μα στην πορεία της ζωής του εξαιρετικά ανοιχτά, όμως τελικά αναζητώντας μια σταθερότητα παντρεύτηκε κι έκανε έναν γιο –ακόμη κι αν ο γάμος του τελικά κατέρρευσε.

Το φιλμ θα ακολουθεί τη ζωή του στο Λονδίνο μετά τον πόλεμο, μια εποχή που το να είσαι γκέι επέφερε ποινή φυλάκισης και καταγράφει ανάμεσα σε άλλα τόσο το γάμο του όσο και μια σχέση του με τον συνθέτη και ηθοποιό Ιβόρ Νοβέλο. «Ήξερε τους πάντες» λέει ο Τέρενς Ντέιβις για τον ήρωά του. «Δεν υπήρχε κανείς που να μπορείς να φανταστείς από τους αναγνωρίσιμους ανθρώπους του 20ου αιώνα που να μην τον γνώριζε, η ζωή του ήταν απλά συναρπαστική».

Ο Ντέιβις βρήκε τον Ζίγκφριντ Σασούν του στο πρόσωπο του Τζακ Λόουντεν, ενός ηθοποιού που έχουμε δει σε φιλμ όπως η «Δουνκέρκη» και το «Μαίρη, Η Βασίλισσα της Σκωτίας». Ο ηθοποιός λέει πως γοητεύτηκε βαθιά από το σενάριο αφού ο «Σασούν είχε μια αληθινά τεράστια ζωή κι ο Τέρενς κατόρθωσε να την συλλάβει στην ολότητά της στο σενάριο του».

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΡΑΣΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

TERENCE DAVIES

Σκηνοθέτης και σεναριογράφος, γεννήθηκε το 1945 στο Λίβερπουλ, Αγγλία. Υπήρξε λογιστής. Εξελέγη Fellow του British Film Institute σε αναγνώριση της εξαιρετικής συνεισφοράς του στον κινηματογραφικό πολιτισμό. Ήταν υποψήφιος για Βραβείο BAFTA, ενώ έχει κερδίσει 21 άλλα Βραβεία και 49 υποψηφιότητες.

Φιλμογραφία: The Post Office Girl, pre-productio, Ευλογία 2021, But Why? Short 2021, Ήρεμο πάθος 2016, Ένα τραγούδι για το ηλιοβασίλεμα 2015, Το βαθύ μπλε του έρωτα 2011, Για το χρόνο και την πόλη 2008, Το σπίτι της ευθυμίας 2000, The Neon bible 1995, Η μεγάλη μέρα τελειώνει 1992, Μακρινές φωνές, ασάλευτα ζωές 1988, The Terence Davies Trilogy 1983, Θάνατος και μεταμόρφωση short 1983, Η Παναγία και το βρέφος short, 1980, Παιδιά 1976.